

להמריכו זליחה

גליון מז • פרשת כי תצא תשב"ד

מאוצר שיחותיו ומכתביו של הגאון הצדיק רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

ניצוצי חיזוק ואמונה

פלני הכרשה

מתגמין קדישין ומרגיטין טבין שנשמעו מפ"ק הגה"צ מוריני שליט"א בשעה של קורת רוח ובשבילי דאורחא

ודזה מחנך קודש

מוריני שליט"א דרש בפני הבחורים מחבורת 'מורשת הנחל' דברי תורה ויראה, וסיים: אשרינו מה טוב חלקינו, הרי כל אחד מאתנו הוא בן מלך, אנו נקראים 'בנים' לה' אלקינו, "סאיז אזא טיטל"! [הרי זה תואר מופל] **עס האט נישט קיין גבול! עס האט נישט קיין גבול!** [אין לזה גבול, אין לזה גבול], הרי אין השנה בהשי"ת - 'בנים לה' אלקינו', החשיבות הגדולה שבבריאה, 'בנים לה' אלקינו.

תראו אכן להתחדש בהתמדת הלימוד, במידות טובות, בפרט בקדושת עינים, לא להיגרר אחר הטומאה של העולם המלוכלך, אלא תתאמצו שיהיה לכם עינים קדושות, וכשיש עינים קדושות אי התורה מאירה באופן אחר, מסתכלים בתורה באספלידה אחרת. מידות טובות וקדושה, זייט זיך מחדש [תתחדש], זה ממש כי הם חיינו ואורך ימינו - בעוה"ז ובעוה"ב. חזקו ואמצו.

(סוף חודש ניסן שנת תשפ"ד לפ"ק)

תבחה את זכר עמלק

מוריני שליט"א דיבר בקדשו לאחר מעמדי ברית בבית המדרש, ואמר: הנה בתחילת פרשת בשלח (יד, טז) מבואר כשפרעה נלחם עם ישראל אמר משה "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון", והיינו שהקב"ה ילחום מלחמתם של ישראל, וכלל ישראל אינם צריכים לעשות כלום במלחמה זו, אבל בסוף הפרשה לענין מלחמת עמלק כתיב (זו, ט) "צא הלחם בעמלק", והיינו שכלל ישראל יצאו וילחמו מלחמת ה', וצריך ביאור מהו הדרך הנכונה במלחמה, למנוע עצמו מלצאת למלחמה, או אכן לצאת ולהלחם. והתשובה על זה הוא, שכשב' אהבים כורתים ברית ביניהם, הפירוש של כריתת ברית הזה הוא, שאני אהיה מסור לו והוא יהיה מסור אלי, ואת אומרת שכל אחד מקבל על עצמו ללחום בעד חברו, וכן הכריתת ברית של הקב"ה עם כלל ישראל היה באופן הזה, ולכן במלחמתו של פרעה אשר היה בעיקר נגד כלל ישראל, היה הקב"ה צריך ללחום בעד כלל ישראל, ולכן אמר משה לישראל 'יה' ילחם לכם ואתם תחרישון. אבל כשעמלק יצא למלחמה היה זה על הקב"ה כביכול, אז מוטל על כלל ישראל ללחום בעד כבוד הקב"ה 'מען נעמט זיך אהן פאהר הקב"ה' [הם נלחמו עבור כבוד השי"ת], ולכן אמר משה לישראל 'צא הלחם בעמלק'. ומובא שמכיון ש"מלחמה לה' בעמלק מדור דור", אי"כ בזה שזוכים ומביאים ילדים לעולם, ולומדים איתם את התורה, **איז מען ממשיך די ברית און די אמונה הקדושה ווייטער און ווייטער!** **אזי ממשיכים את האמונה הקדושה לדורות!**, והוא המלחמה והנצחון בעמלק, שרצה להפריד ולנתק הקשר והברית בין ישראל לאביהם שבשמים.

(שב"ק קרח תשע"ג לפ"ק)

'אדון עולם'

כל חלקי התפילה נאמרו ברוח הקודש

אפילו התפילות שניתוספו אחרי אנשי כנסת הגדולה, נכנס הכל בבנין הנפלא של יסוד ענין התפילה, אלא כיון שבזמנם של אנשי כנסת הגדולה היו עדיין קרובים לשנים שהיה בית המקדש קיים, אשר על כן נעשו כל הדברים הללו מעצמם, ולכן הם עצמם לא תיקנו זאת ורק כעבור תקופה באו דורות האחרונים וראו שצריך לתקן עוד תפילות, או שאז היו עבודות אחרות אשר השלימו מה שהיו צריכים להשלים, אך אח"כ עקב ירידת הדורות היו צריכים להשלים את ע"י הוספות תפילות, אך עצם התפילה הרי היא ברוח הקודש, כל נוסח התפילה עם ההשלמות אשר עליה נאמרו ברוח הקודש, והרי כולם נחשבים כאילו תיקונו אנשי כנסת הגדולה.

נעשים בני ישראל!
בונים את יהדותנו!
בונים את עצמו!
בונים את כל העולמות!

התפילה משנה את האדם לגמרי!

ואשר על כן כאשר עוסקים בענין התפילה, אזי כאשר גומרים את התפילה והולכים הלאה לסדר היום, מרגישים שינוי!

מען ווערט א איד! מען בויעט דעם איד! מען בויעט זיך! מען בויעט אלא עולמות!

[נעשים בני ישראל! בונים את יהדותנו! בונים את עצמו! בונים את כל העולמות!]

הגאון מוילנא ז"ע לקח פעם בידו ספר של אימרות, ומצא שם אימרא נאה מילתא בטעמא למה מתחילין תפילת שחרית בפיוט 'אדון עולם', ולמעשה 'אדון עולם' תיקנו אנשי כנסת הגדולה, אך המקובלים אמרו על זה סודות נפלאים ונשגבים שהוא מכוון על פי סוד באופן נפלא.

ומבואר שם על פי דברי הגמרא (ברכות ז ע"ב): **לא היה אדם שקרא להקב"ה אדון עד**

שבא אברהם וקראו אדון, השי"ת הראה לאברהם אבינו עד כמה הוא שליט על הבריאה, ועד כמה הוא אדני"י על כל הבריאה כולה, עד שהוא היה יכול לכנותו בשם "אדון", והוא אכן כיון על נכון שהוא אחד מהשמות הקדושים שאינם נמחקים, כי עד אז לא היה אחד שיהיה לו כזה גילוי לקרוא להשי"ת בשם זה, לכן אברהם קראו להקב"ה בשם אדני"י, ותפילת שחרית הרי תיקן אברהם אבינו לכן מתחילים התפילה עם "אדון עולם".

וכאשר ראה הגאון מוילנא ז"ע אימרא זו הוא אמר שגלל אימרא זו הוא תורה אמיתית וכל הספר שווה מפני יקרת אמירא זו!

רואים מזה עד כמה גדלה ושגבה מעלת התפילה! איז דען עפעס א קלייניקייט דאס דאווענען?!

אינשי דלא מעלי - שלא מכוונתם בעצמיהן

הרי כהיום כותבים ספרי תולדות ועובדות על גדולי ישראל, ראיתי מובא שאחד שאל למרן הגאון החזון איש ז"ע מי הוא הנכנס בגדר **"אינשי דלא מעלי"**? הוא השיב ואמר שהם אלו שאין נותנים מעצמם כוחות לכוון בתפילת שמונה עשרה, הן המה אינשי דלא מעלי, וכמו כן אלו שאין נזהרים ליטול ידיהם כהלכה לסעודה הם גם נקראים אנשי דלא מעלי.

ויעזור השי"ת שנהיה **"אנשי דמעלי"**, ולא רק בתפילת שמונה עשרה אלא בכל חלקי התפילה, ונזכה להתחדש ולהתעלות כראוי לבר ישראל.

והרי אנו יודעים מהחזיק שרביה"ק מחזק אותנו תמיד להחזיק ביהדותינו, ורק צריכים לדבר מזה ולשמוח בזה, כי רק על זה נברא כל הבריאה כולה!

ויעזור השי"ת שיהיה הכל לטובה! ❀

נכשתי בשאלתי?

שאלות שעלו
על שלחנא דמלכא

פניני מכתבים

מכתבי הגה"צ מורינו שליט"א
לאור הזמן והפרשה

שלח תשלח את האם

ב"ה יום ה' זאת חוקת התורה תשכ"ח ירושלים עה"ק ת"ו בב"א

הכסף יחולק בקרוב בעילום שמך כאשר עם רצונך, ויש בזה שלימות במצות צדקה.

דרך אגב נזכרתי ממעשה המובא בכוכבי אור ואעתיק לך משם המעשה:

סיפר רבינו ז"ל מעשה, שהיה בזמן הבעש"ט ז"ל, שמנגן ומתופף אחד היה עויר, והיה מנגן על החתונות, וזוהי היתה פרנסתו. לאחר פטירתו נתוודעו כולם, שלא היה עויר כלל וכלל, והיו לו עינים טובות, ורק כדי שלא יסתכל בנשים עשה עצמו כל ימי חייו כעויר, עד שכל העולם חשבוהו כעויר.

ועוד היה איש אחד גביר גדול, אולם קמצן גדול, שלא נתן אפילו פרוסת לחם לעני צדקה, והיה נבזה בעיני כולם בשביל זה. והיה אז בעיר איש אחד בעל צדקה גדול, והיה תומך בכל העניים באכילה ושתיה וכל מחסורם וכו', היפך ממש מהעשיר הקמצן הזה. והנה כאשר נפטר הגביר הנ"ל שכולם היו מבזים אותו מחמת קמצנותו, למחרת פטירתו, כשהלכו העניים להבעל צדקה הנ"ל שיפרנסם, אמר להם, שעכשיו אין לו יותר מה ליתן להם, מחמת שכל מה שהיה נותן להם כל השנים היה משל זה הגביר הקמצן שמעת עתה... ומחמת שלא רצה ליהנות מהכבוד שיתנו לו על נדיבת לבו, וכדי שתהיה נעשית המצוה בלי שום פניות, לכן היה נותן את הצדקות לאיש הזה שחילקם, ואותו חשבו לקמצן גדול, ועכשיו שמת, אין יותר מי שיתן. ואז ידעו כולם גדולתו.

ושאל הבעל שם טוב לתלמידיו הצדיקים: מי משני הצדיקים הנסתרים הללו חשוב יותר, ולא ידעו התלמידים להכריע בזה. נענה הבעש"ט ואמר:

"גם בשמים אין יודעים להכריע מי מהם חשוב יותר" אין הימל ווייסט מען אויך נישט!

כל זה נזכרתי במה שכתבת לי שאתה רוצה שיהי תמיד בעילום שם, אבל אנו כמו שאנו, צריכים לדעת גם צד שני, היינו שלא נתבטלו ממצוות מרוב מחשבות.

כי השבת למדתי ב"שלוש סעודות" את ההלכה בליקוטי הלכות (הלכה ד' משילוח הקן י"ד ח"ב) שהרבה קליפות ופסולת אחוזות במוחינו, והבעל דבר מערב את המוח, פעמים מתלבש במצוות ופעמים בעבירות ופעמים בדמיונות באופנים שונים לכל אחד באופן אחר, ובכל פעם באופן אחר, במליוני אופנים. והצד השווה שבהם לבלבל את מוח האדם, ולמונעו מתורה ומתפילה ומעשים טובים. והעצה ע"ז (דברים כב, ז) "**שֶׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם**", שאם מרמזת לבינה, ואז **וְאֵת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ**" (תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים), ובהעצה הזו יכולים לעבור כמה מסכים המבדילים ולגשת אל הקודש. ע"כ מלק"ה.

ואני מוסיף ע"ז קצת. כי כמו שהסטרא אחרא והטומאה מתגברים כהיום בכל הכוחות בבחינת "אין גיבור כמתייאש", כמו שהביא מוהר"ג בליקוטי הלכות ממאמר החכם - היינו מי שהוא מיואש הוא יכול לעשות גבורות נוראות ואי אפשר להלחם אתו, כי הוא עושה דברים איומים מגונים, כן פועלת הס"ט והטומאה בדור הזה, כמובא בלק"ה הנ"ל שבעקבתא דמשיחא קודם גילוי האור יש התגברות נוראה של החושך, לכן לעומת זה צריכים אנו לסלק את המוח ולעסוק בתורה בתפילה במעשים טובים ולבלי להניח את המוח לבלבלנו על איזה אופן שיהיה.

ומוהר"ג בהלכה הנ"ל מבאר, שבחינה זו צריכים לידע אפילו גדולי הצדיקים בעלי השגות, שהבע"ד לפעמים בא עליהם בעלילה; הלא אתה תמיד דבוק בהש"ת בהשגות נפלאות ולמה לך לקיים מצות פשוטות. אז צריך לסלק את דעתו ולדעת שסוד המצות הוא עד אין קץ ואין תכלית, כי הם נובעים מחכמתו יתברך האין סוף, ולמעלה מכל שכל ורעיון, ודוקא אז זוכין לעלות מדרגא לדרגא בסולם העולה בית אל. וזה היה פגם קרח ששאל, טלית שכולה תכלת חייב בציצית, בית מלא ספרים א.ל. חייב מוזהר, ע"ש בהלכה הנ"ל ויונעם לך.

הדורש שלומך וטובתך והצלחתך יעקב מאיר בן ח' דינה שכטער

שאלה: מהו הדרך ללמוד בספה"ק 'ספר המדות'?

תשובה: ראיתי פעם את החסיד המופלא רבי שמואל שפירא זצ"ל בלמדו ב'ספר המידות', הוא חזר על כל סעיף שוב ושוב כמה וכמה פעמים, כי כאשר לומדים סעיף אחר סעיף במהירות אין הלימוד

נקלט במוח ושוכחים מה שלומדים, אך שלומדים וחוזרים ומשננים שוב ושוב מה שלומדים, אזי מכניסים את הדיבור הקדוש הזה בתוך המוח, ואח"כ ממשיכים הלאה לסעיף הבא.

והאדם יכול להגביה את עצמו 'עשר מעלות' רמות בעבודת ה', על ידי שינון בסעיף אחד, לחקקו במוחו כדבעי!

פניני הסיפור

מעשיות ועובדות מחכימות מאוצרו של מורינו הגה"צ שליט"א מסודר על פי נושאים

'שכונת מאה שערים'

לרכוש גם את השטח שעליו עומד כיום "מגרש הרוסים", ולהקים גם שם שכונה יהודית על טהרת הקודש, ונתן כבר דמי קדימה עבורה, אך תוך כדי כך בא אליו יהודי ושפך עליו מבול של דברי קנטורים וגידופים, מדוע הוא ממשיך בתכניותיו מלאות ההעזה לכלות ממונם של ישראל, הלא נפגע מאד מהגידופים עד שהלך ונטל חזרה את דמי הקדימה, העיסקא נתבטלה, והמוכר מכר את השטח לגוי ערל, והערל יצא לח'ל למדינת רוסיה, ומכר את כל השטח העומד בסמיכות למאה שערים לטומאות נוצריות, שעליהם עומדים כיום בנייני הנוצרים של מגרש הרוסים ובתי תיפלותיהם.

הבה נתבונן מה עשה אותו אדם, והרי שטח ענק זה גדול פי כמה וכמה משכונת מאה שערים, וחוצץ בין מאה שערים המיושבת ביהודים יראים ושלמים לרחוב יפו הפרוץ ה", ואילו לא היה מחליש דעתו, היתה שכונת מאה שערים מתפשטת עד רחוב יפו, והיינו זוכים להתפשטות והרחבת הקדושה עד מרכז העיר, ולדאבון לבנו לא רק שלא התרחבה מאה שערים אלא אף גם נבנה במקום הזה שרשרת של בתי תיפלות של עבודה זרה, ומקום המשפט שם הרשע וד"ל, והס"ט והס"מ יצאו נשכרים רח"ל מאותה החלשת דעה.

מכל זה עלינו להסיק ולשנון לעצמנו, כי צריך לחזק את אלו העוסקים בצרכי ציבור עם קודש, מכש"כ אלו המחזיקים את דבקי הבית בית ה' על טהרת הקודש.

אבי מורי ע"ה סיפר לי פעם עובדה, על היהודי שזכה להיות מראשי מקימי שכונת מאה שערים, אשר כידוע הוא שכונה שהוא מבצר של תורה ויראה וקדושה כנגד כל גלי החילוניות שהתפשטו בשנים ההם ורצו לכלות ולעקור את כרם ישראל כידוע, וכל מה שחרם בית ישראל בארץ הקדושה נשאר בטהרתו למול הרוחות הסוערות שנשבו בימים ההם, הרי הוא בעיקרו בזכות שכונה זו שנבנתה על טהרת הקודש עד היום הזה. והנה אותו איש בעל מסירות נפש שבנה את מאה שערים, סבל רדיפות רבות ללא גבול, אנשים רבים החלישו את דעתו, ופגעו בו כאילו הוא מאבד ממון ישראל בתכניותיו המדומיונות בדברי לעג ומיני חרופים וגדופים בכל יום, כי אז התרכז הישוב היהודי בעיקר בעיר העתיקה שבין החומות, ואילו השטח עליו עומד היום מאה שערים היה מדבר שממה, ובכדי להגיע אליו היו צריכים ללכת בצוותא בשיירות מפחד שודדים וליסטים.

וגם לאחר שזכה כבר לראות בנין אחד עומד על תילו, כמעט שקרה אסון, כי בלילה הראשון הכיש עקרב את אחד מהתושבים הראשונים, ובונה השכונה הצליח למצוץ לו את הארס בפיו והתראפ בדרך פלא.

כך, במסירות נפש ממש, נבנתה שכונת "מאה שערים" שכל כך היטיבה עם ירושלים ברוחניות. ואותו אדם שבנה את מאה שערים התכוון

ניצוץ אחד | זה עיקר תקותינו לניצח - העקשן יצליח!

ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי הגה"צ מורינו שליט"א

יצא לאור
על ידי